

в търсене на изгубена цел. Телата са свързани като желаещи машини, защото машините организират и свързват потоците. Това детериториялизирано тяло е наречено „тяло без органи“ – тяло без организация, тяло, което се отдалечава от своето социално артикулирано, регулирано и субективизирано в периферна позиция.”¹

Романът „Тютюн“ представя конкретен етап от развитието на българското буржоазно общество, но и на глобалния капитализъм, когато става все по-ясно, че социалното производство и производствените отношения са институция на желанието. В този смисъл уместно е да се разгледа романът в плана на неспирно протичащите потоци желания, които осигуряват преноса в социалното поле на либидните инвестиции на икономическото и политическото. Всички герои в романа, независимо от класовите си позиции, са ръководени не от интереса на желаещия индивидуален или колективен субект, а от желанието, което подсигурява удоволствие от сближаването в синтеза на революционното и реакционно инвестиране. От позициите на желанието господстващата класа регистрира власт в едно социално поле, детерминирано в параметрите на икономическото и политическото, но не може да спре несъзнаваното революционно инвестиране на желание в експлоатираните класи. Потоците желание премахват сегрегационните механизми и формират ново поле на взаимодействие и антагонизъм, в което революционните потенциали на потисканите се изравняват с реакционните заряди на господстващите. В този смисъл яростното настояване на критиката да се открие животът на потиснатите като алтернатива за ново структуриране на социалното поле е част от делириума на параноично-шизоидната сближеност на класовия антагонизъм.

Многократно споделяното от критиката точно наблюдение, че в романа няма любов и рождения, трябва да допълним и с това, че в него няма и секс. Героите са асексуални, а егото

¹ Woods, T. *Beginning Postmodernism*. New York, 1999, p. 33